

Arrest

nr. 162 595 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 oktober 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.02.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 23.02.2010, die afgesloten werd op 13.07.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkenen na het afsluiten van het asielpcedure nog enige tijd beschikten over een attest van immatriculatie afgeleverd in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980, vormt op heden geen buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. De medische regularisatieaanvraag van betrokkenen werd ongegrond bevonden op 29.11.2013.

Het feit dat het kind van betrokkenen hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en een verslag van het medisch schooltoezicht, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen op 15.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Zij verblijven inmiddels al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van het kind voort te zetten vanuit deze situatie. Er dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind geschaad hebben. Het schooljaar 2014-2015, alsook het huidige schooljaar, voor zover het kind ingeschreven werd (dit was nog niet gekend op het ogenblik van de indiening van de aanvraag), werden aangevat in illegaal verblijf. Betrokkenen konden al van meerdere zomervakanties gebruik gemaakt hebben om hun terugkeer te organiseren, opdat het kind een nieuw schooljaar kon aanvangen in het land van herkomst en er dus geen onderbreking van een lopend schooljaar hoefde te zijn. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Betrokkenen hebben ook op geen enkele wijze aangetoond waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de scholing in het land van herkomst. Uit niets blijkt dat een scholing in het land van herkomst niet haalbaar zou zijn voor het kind. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven.

De elementen aangaande de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen sinds februari 2010 in België verblijven; dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie; dat zij lessen Frans gevolgd hebben; dat zij cursussen Nederlands zouden gevolgd hebben; dat zij hier sociale banden hebben en ter staving enkele steunbrieven voorleggen; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij in hun eigen levensonderhoud zouden willen voorzien en werkbereid zouden zijn; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij een huurcontract voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer E.S. reeds op ongunstige wijze in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten en dat een proces-verbaal jegens hem werd opgesteld wegens feiten van diefstal (zie: administratief verslag vreemdelingencontrole, 11.06.2012). Het lijkt dan ook ongepast dat betrokkene gewag maakt van een onberispelijk gedrag."

1.3. Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en wordt als volgt gemotiveerd:

"De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Op 15.04.2014 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen. Hij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied."

1.4. Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing en wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

Betrokkene beschikt over een geldig Macedonisch paspoort, maar zij respecteert de maximale verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet. Mevrouw diende een asielaanvraag in op 23.02.2010, die afgesloten werd op 13.07.2010 met een negatieve beslissing. Vervolgens kon zij nog enige tijd in België verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde inzake haar medische regularisatieaanvraag. Deze aanvraag werd ongegrond bevonden op 29.11.2013. Op 15.04.2014 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen. Zij toont niet aan dat zij sindsdien het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Haar verblijf is al geruime tijd niet meer gewettigd. De maximale verblijfsduur is ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen verminderd omdat:

■ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Op 15.04.2014 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen. Zij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers werpen in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, op *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 06.10.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Macedonië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds sedert 2010 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Macedonië niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst vijf jaar geleden verlieten. Voor het gezin zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zouden terugkeren naar een land dat zij sedert vijf jaar niet meer bezocht hebben en waar zij niet de minste bestaansmiddelen hebben om de behandeling van hun aanvraag af te wachten. 4 Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2010 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2010 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Dat het kind van verzoekers in België naar school gaat. Zij was slechts 3 jaar oud toen zij haar land van herkomst voorgoed verliet. Zij heeft geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Macedonië. Zij is van kleins af aan gewend om in het Frans, in het Belgische schoolstelsel les te genieten. Van haar eisen dat zij haar schoolopleiding hier zou onderbreken om voor onbepaalde tijd opnieuw te moeten integreren in het schoolstelsel in Macedonië, maakt ook voor haar een buitengewone omstandigheid uit.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog 5 noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het

voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946 LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Met hun betoog over de buitengewone omstandigheden, reeds ontplooid in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.5. Verzoekers herhalen de elementen die hun zaak kenmerken, zijn ervan overtuigd dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen en poneren dat van hen niet kan verwacht worden dat zij het leven dat zij hier hebben opgebouwd, in de steek laten, maar hiermee kunnen zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.6. Verzoekers beklemtonen dat het centrum van hun belangen in België is gevestigd en verwijzen hierbij naar artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals zij het ook al hadden ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Hiermee brengen zij niets in tegen en kunnen zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

2.7. Ook met het herhalen van het element reeds ontplooid in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat zij een schoolgaand kind hebben en het aanhalen van dezelfde rechtspraak van de Raad van State hierover, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid door te stellen dat *“Het feit dat het kind van betrokkenen hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en een verslag van het medisch schooltoezicht, [...] niet [kan] aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen op 15.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Zij verblijven inmiddels al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van het kind voort te zetten vanuit deze situatie. Er dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind geschaad hebben. Het schooljaar 2014-2015, alsook het huidige schooljaar, voor zover het kind ingeschreven werd (dit was nog niet gekend op het ogenblik van de indiening van de aanvraag), werden aangevat in illegaal verblijf. Betrokkenen konden al van meerdere zomervakanties gebruik gemaakt hebben om hun terugkeer te organiseren, opdat het kind een nieuw schooljaar kon aanvangen in het land van herkomst en er dus geen onderbreking van een lopend schooljaar hoefde te zijn. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Betrokkenen hebben ook op geen enkele wijze aangetoond waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de scholing in het land van herkomst. Uit niets blijkt dat een scholing in het land van herkomst niet haalbaar zou zijn voor het kind.”*

2.8. Verzoekers stellen dat het gegeven dat zij België voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van oorsprong ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, het hen bijzonder moeilijk maakt hun aanvraag in te dienen via de geijkte weg. Met de herhaling van wat zij reeds in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontwikkeld hebben, kunnen zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt: *“Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven.”*

2.9. De motivering in de eerste bestreden beslissing *“De elementen aangaande de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen sinds februari 2010 in België verblijven; dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie; dat zij lessen Frans gevolgd hebben; dat zij cursussen Nederlands zouden gevolgd hebben; dat zij hier sociale banden hebben en ter staving enkele steunbrieven voorleggen; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij in hun eigen levensonderhoud zouden willen voorzien en werkbereid zouden zijn; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij een huurcontract voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”* is eveneens deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.10. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. Verzoekers werpen in een tweede middel, gericht tegen de tweede en derde beslissing, op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat verzoekers niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangen, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf van vijf jaar, waarvan zij het grootste deel in legaal verblijf (zijnde in het bezit van een A.I.) hebben doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied zonder termijn te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.12. Verzoekers' louter aanvoelen dat de tweede en derde bestreden beslissing onredelijk of disproportioneel zijn gelet op hun verblijf van vijf jaar in het Rijk kan geen afbreuk doen aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet die de verwerende partij opleggen een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen in de desbetreffende situaties. Het gegeven dat zij ooit een attest van immatriculatie hebben gehad, maakt niet dat ze heden nog op legale wijze in het Rijk verblijven. Evenmin volstaat hun betoog, waarbij ze niet betwisten een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet te hebben uitgevoerd, om de beslissing inzake de toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen.

Het tweede middel, is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA